

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: X. M., nar. X,
bytem X,
zastoupený: JUDr. Václav Hajšman, advokát,
sídlem Perlová 68/7, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366,
Sídlem Škroupova 1760/18, 301 00 Plzeň

o žalobě ze dne 3. 8. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2021
č. j. PK - DSH/4342/21

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků čj. MMP/091261/21 ze dne 1. 4. 2021, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 6 odst. 8 téhož zákona, dále z opakovaného spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., pro porušení § 6

odst. 8 téhož zákona, a ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, pro porušení § 17 odst. 1 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 37500,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 187 měsíců a náhrada nákladů řízení 1000,-Kč.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán konal ústní jednání dle 16. a 18. 2. 2021 v nepřítomnosti žalobce, přestože se náležitě omluvil. Správní orgán tím porušil § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich č. 250/2016 Sb., a dále čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Správní orgán vyrozuměl žalobce o konání ústních jednání v termínech 16. a 18. 2. 2021. Od 6. do 13. 2. 2021 byl žalobce s přítelkyní Z. I. na dovolené v Egyptě. První pracovní den ráno po příletu se Z. L. tel. obrátila na Krajskou hygienickou stanici Plzeň, s dotazem, jaká povinnosti pro ně v souvislosti s návratem z Egypta aktuálně platí. Obdržela informaci, že Egypt je považován za zemi s velmi vysokým rizikem nákazy COVID-19 a všechny osoby, které pobývaly na jeho území, jsou povinny po návratu do ČR dodržovat pětidenní karanténu, šestý den se podrobit PCR testu a certifikát o výsledku testu zaslat neprodleně na hygienickou stanici. Z. L. přitom výslovně uvedla, že žalobce onemocnění COVID-19 již prodělal. Veškeré tyto informace vzápětí v 8:32 hod. Z. L. tel. sdělila správnímu orgánu (Bc. J. P.). Hovořila jménem žalobce, který není rodilý mluvčí. Na pokyn správního orgánu mu žalobce 15. 2. 2021 v 10:45 hod. zaslal email. V něm se s odkazem na uvedené informace hygienické stanice z předmětných ústních jednání omluvil a dodal, že na své přítomnosti trvá. Přílohou emailu zaslal mj. Ochranné opatření MZ z 14. 2. 2021 č. j. MZDR 20599/2020-56/MIN/KAN, jež mezitím Z. L. dohledala na internetu. Žalobce ani Z. L. si jej v časové tísní nestačili řádně prostudovat. Logicky se však domnívali, že je ve shodě s informacemi, které obdrželi od hygienické stanice. V obsahu úředního záznamu se uvádí, že tel. dotazem na hygienickou stanici ve vazbě na ochranné opatření ze 14. 2. 2021 (viz výše) správní orgán zjistil, že povinná karanténa se nevztahuje na osoby, kterým od prvního pozitivního výsledku covidového testu neuplynulo více než 90 dní. Žalobce poukazuje na to, že byl pozitivně testován na COVID-19 22. 11. 2020, tj. v době jeho příletu (13. 2. 2021) uplynulo 83 dní. Z hlediska ochranného opatření ze 14. 2. 2021 se však jednalo pouze o jednu z podmínek pro výjimku z povinné karantény. Opíraje se o úřední záznam z 15. 2. 2021 správní orgán konal obě uvedená ústní jednání 16. a 18. 2. 2021 v nepřítomnosti žalobce. Žalobce a Z. L. v té době – přesně dle pokynů hygienické stanice – dodržovali karanténu, 19. 2. 2021 se podrobili PCR testům a 20. 2. 2021 zaslali hygienické stanici certifikáty o výsledku negativního testu emailem, což správnímu orgánu doložili. Následující den po konání druhého ústního jednání (19. 2. 2021) sepsal správní orgán vyrozumění o neakceptování omluvy z ústního jednání, jež bylo žalobci doručeno 4. 3. 2021.
3. Žalobce v žalobě dále poukázal na skutečnost, že v době příletu žalobce z Egypta (13. 2. 2021) bylo platné a účinné Ochranné opatření MZ z 1. 2. 2021 č. j. MZDR 20599/2020-51/MIN/KAN. Ochranné opatření ze 14. 2. 2021, z něhož správní orgán vycházel, nabylo účinnosti až 15. 2. 2021. V čl. I. odst. 4 písm. a) – d) ochranného opatření z 1. 2. 2021 jsou uvedeny povinnosti všem osobám, které pobývaly déle než 12 hodin v posledních 14 dnech na území států, které jsou na seznamu zemí s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění COVID-19 (tedy i v Egyptě). Pod písm. d) je upravena povinnost podrobit se nejdříve 5 den od vstupu na území ČR na vlastní náklady RT-PCR testu, a výsledek neprodleně předložit elektronicky krajské hygienické stanici příslušné dle místa pobytu. Dle čl. I. odst. 6 ochranného opatření z 1. 2. 2021 rozhodnou krajské hygienické stanice u osob, na které se vztahuje čl. I. odst. 4, o nezbytných karanténních opatřeních. V čl. I. odst. 5 písm.

h) ochranného opatření z 1. 2. 2021 je upravena výjimka pro osoby, na které se vztahuje čl. I. odst. 4, jež „předloží písemné lékařské potvrzení v českém nebo anglickém jazyce, a to lékařem působícím v České republice nebo jiném členském státě Evropské unie o tom, že nemají klinické známky onemocnění COVID-19, prokazatelně prodělali onemocnění COVID-19, absolvovali podle platných mimořádných opatření Ministerstva zdravotnictví nebo opatření jiného členského státu Evropské unie izolaci ve stanoveném rozsahu z důvodu pozitivního RT-PCR testu a o tom, že od prvního pozitivního výsledku RT-PCR testu neuplynulo více než 90 dní. Žalovaný na rozdíl od správního orgánu vycházel z ochranného opatření z 1. 2. 2021 účinného v době příletu žalobce z Egypta (13. 2. 2021). Na výsledku, že se na žalobce vztahovala výjimka z povinné karantény, to však nic nemění, neboť dle žalovaného „nutno říci, že obě ochranná opatření jsou v okolnostech týkajících se uplatněného důvodu omluvy odvolatele totožná.“ Argumentace správního orgánu o existenci výjimky z povinné karantény postavená na ochranném opatření ze 14. 2. 2021, jež v době příletu žalobce z Egypta nebylo účinné, je irelevantní.

4. Argumentace správního orgánu, že není podstatné, zda žalobce (podle pokynů hygienické stanice) dodržoval karanténu, podrobil se PCR testu a výsledek zaslal hygienické stanici, je podle žalobce nesprávná, neboť to prokazuje jeho (i Z. L.) dobrou víru. Žalobce byl subjektivně přesvědčen, že musí karanténu dodržovat, choval se tak a vycházel přitom z informací, které obdržel od kompetentního orgánu státu (hygienické stanice). Existence dobré víry je při hodnocení, zda je omluva obviněného z hlediska § 80 odst. 4 zák. č. 250/2016 Sb. náležitá, podstatná.
5. Argumentace správního orgánu, že není zřejmé, kdo 15. 2. 2021 na hygienickou stanici volal, kdo je majitelem telefonního čísla X uvedeného ve výpise tel. hovorů a co bylo obsahem tel. hovoru, resp. jaké informace byly hygienickou stanicí poskytnuty, nemá podle žalobce oporu ve spise. Z emailu Z. L. z 11. 3. 2021 vyplývá, že telefonovala ona. Lze tedy důvodně přepokládat, že majitelem tel. čísla X je také ona. Pokud Z. L. navíc vzápětí telefonovala s Bc. P. a z výpisu hovorů plyne, že ze stejného čísla bylo předtím voláno i na hygienickou stanici, je zcela evidentní, všechny tyto hovory uskutečnila právě a jediné ona.
6. Pokud jde o obsah tel. hovoru mezi Z. L. a hygienickou stanicí, k němuž došlo 15. 2. 2021 v 8:02 a 8:21 hod, nutno dle žalobce vycházet z tvrzení Z. L. v emailu z 11. 3. 2021, dále z jejího chování, z chování žalobce, z obsahu tehdy platného a účinného ochranného opatření a v případě pochybností i ze zásady in dubio pro reo. Z přestupkového spisu dle žalobce neplynou žádné důvody k pochybnostem o pravdivosti tvrzení Z. L. Poukazuje na to, že pokud by správní orgán přece jen nějaké měl, bylo jeho povinností pokusit se je odstranit, a to zejména výsledkem Z. L. (což neučinil). Pokud by přesto nějaké pochybnosti o obsahu tel. hovoru mezi Z. L. a hygienickou stanicí z 15. 2. 2021 existovaly, je třeba vycházet ze zásady in dubio pro reo. Nejvyšší správní soud pro podobné případy stanovil následující interpretační pravidlo: „V řízení o přestupcích platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodovat v pochybnostech ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda se obviněný z přestupku odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku zjištěný skutkový stav věci.“
7. Žalobce se dále neztotožnil s tvrzením správního orgánu (i žalovaného), že nebyl povinen ho vyrozumět o neakceptaci jeho omluvy. Judikatura, kterou žalovaný argumentuje, neřeší karanténu, COVID-19 ani pandemickou situaci. Dle žalobce je rozdíl mezi jeho omluvou z důvodu karantény nařízené ochranným opatřením z 1. 2. 2021 a tím, předkládá-li obviněný

spolu s omluvou neschopenku. Karanténu jako důvod omluvy správní orgán akceptovat musí, zatímco neschopenku nikoli. Z toho plyne, že žalobce vycházejí z informací hygienické stanice, že musí dodržovat povinnou karanténu, neměl rozumný důvod pochybovat o tom, že si ji vyhodnotí jako náležitou.

8. Žalobce konečně odmítá i tvrzení, resp. obvinění správního orgánu, že jeho jednání působí do značné míry jako účelové a obstrukční. Poukazuje na to, že z předchozích ústních jednání se vždy řádně omluvil a jednou to bylo dokonce z důvodu nemoci COVID-19.
9. Žalovaný se podle žalobce mylí v tom, že se na něho vztahovala výjimka z povinné karantény dle čl. I. bodu I.5 ochranného opatření z 1. 2. 2021, jelikož prokazatelně prodělal onemocnění COVID-19 a od prvního pozitivního výsledku RT-PCR testu neuplynulo více než 90 dní. Odůvodnění je v tom, že v čl. I. odst. 5 písm. h) ochranného opatření z 1. 2. 2021 je upravena výjimka pro osoby, na které se vztahuje čl. I. odst. 4, jež „předloží písemné lékařské potvrzení v českém nebo anglickém jazyce, a to lékařem působícím v České republice nebo jiném členském státě Evropské unie o tom, že nemají klinické známky onemocnění COVID-19, prokazatelně prodělali onemocnění COVID-19, absolvovali podle platných mimořádných opatření Ministerstva zdravotnictví nebo opatření jiného členského státu Evropské unie izolaci ve stanoveném rozsahu z důvodu pozitivního RT-PCR testu a o tom, že od prvního pozitivního výsledku RT-PCR testu neuplynulo více než 90 dní“. Žalobce tímto lékařským potvrzením nikdy nedisponoval a hygienické stanici jej nepředložil. Závěr žalovaného, že za takové lékařské potvrzení lze považovat lékařské potvrzení o výsledku testu PCR na průkaz SARS-CoV-2 ze dne 23. 11. 2021, je zjevně nesprávný. Čl. I. odst. 5 písm. h) ochranného opatření z 1. 2. 2021 upravuje, že obsahem tohoto lékařského potvrzení musí být mj. údaj o tom, že dotyčný „nemá klinické známky onemocnění COVID-19“. Z toho lze dovodit, že se musí jednat o aktuální lékařské potvrzení. Žalovaný se očividně mylí, pokud má za to, že čl. I. odst. 5 písm. h) ochranného opatření z 1. 2. 2021 byl v případě žalobce naplněn lékařským potvrzením o výsledku testu PCR na průkaz SARS-CoV-2 ze dne 23. 11. 2021 – tj. v době příletu 13. 2. 2021 již téměř tři měsíce (!) starým. Takový výklad je třeba odmítnout za použití logického argumentu právní logiky reductione ad absurdum. Výtka směrem k žalobci, že si měl předmětné lékařské potvrzení „zajistit, možno i před odletem na dovolenou, jelikož není vázáno na nové vyšetření po návratu do ČR“, je proto rovněž irelevantní. Z hlediska čl. I. odst. 5 písm. h) ochranného opatření z 1. 2. 2021 nebylo podstatné, že žalobce před odletem neměl klinické známky onemocnění COVID-19, tuto skutečnost bylo třeba doložit až při, resp. po příletu.
10. Argumentace žalovaného, že omluva žalobce byla postavena na povinné karanténě po strávené dovolené v zahraničí, tedy ve věci zcela soukromé záležitosti, je podle žalobce nesprávná, jelikož karanténa není soukromá záležitost.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na napadené rozhodnutí. Žalovaný je toho názoru, že odvolatel se měl o osud své omluvy sám zajímat, a tedy správní orgán I. stupně nepochybil, pokud jej ještě před konanými ústními jednáními neinformoval o tom, že jeho omluvu neakceptoval (názor podpořen rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j.: 9 As 6/2013, č. j.: 6 A 25/2013, č. j.: 4 As 128/2014)
12. V replice žalobce navrhl výslech Z. L., která za žalobce komunikovala s hygienou.
13. Součástí správního spisu je lékařské potvrzení o výsledku testu PCR žalobce z 23. 11. 2020, kde je výsledek pozitivní. V předvolání z 18. 1. 2021 k jednání na 16. a 18. 2. 2021 byl

žalobce poučen, že pokud se odmítne dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo závažného důvodu, lze věc projednat v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce dne 15. 2. 2021 zaslal správnímu orgánu e-mail, kde uváděl, že se nemůže dostavit na jednání, neboť je momentálně v povinné karanténě. Hygienická stanice mu nemůže toto potvrdit, proto přikládá příletový formulář a nařízení vlády o povinné karanténě. K tomu je vyplněné číslo karty pasažéra se jménem a navštívenou zemí a číslem letu s tím, že přílet byl 13. 2. 2021. Správní orgán učinil dotaz na Krajskou hygienickou stanici dne 15. 2. 2021 a učinil o tom záznam s tím, že existuje povinnost podrobit se karanténě, ale ne v případě, že je první pozitivní výsledek covidového testu starý méně než 90 dní, a že Egypt je země s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění Covid 19. Věc byla projednána v nepřítomnosti žalobce v oba uvedené termíny a 19. 2. 2021 zaslal žalobci vyrozumění o neakceptování omluvy z ústního jednání a o možnosti vyjádřit se k věci a navrhnout doplnění podkladů podle § 36 správního řádu. Žalobce se k tomu písemně vyjádřil prostřednictvím svého zástupce podáním ze dne 12. 3. 2021. Přílohou je e-mail paní Z. L. ze dne 14. 3. 2021, kde uvádí, že kupovala zájezd na poslední chvíli, aby byli do 15. 2. 2021 zpět v ČR. Zájezd se konal 6. 2. - 13. 2. 2021 do Egypta. Pár dní před odletem vydala vláda České republiky nové rozhodnutí a opatření, že každý musí po návratu do karantény, a provést testy. S cestovní kanceláří Čedok se snažila řešit, že už oba Covid prodělali. Bylo jim řečeno, že se vše snaží vyjednat s vládou ohledně cestování, ovšem informace jsou takové, že je nutný test v Egyptě nebo na letišti v Praze a poté následná pětidenní karanténa. V Egyptě jim sdělili, že testování být nemusí, stačí až v Praze na letišti, kde jim ovšem řekli, že výsledek bude do 24 hodin. Zároveň je nechtěli pustit přes pasovou kontrolu bez negativního testu, tak se rozhodli, že test na letišti nepodstoupí. Byli nahlášeni na hygienu, byla jim nařízena karanténa a povinnost udělat si PCR test šestý den od návratu, a to nejdříve od 19. 2. 2021. Dále byl předložen výpis telefonů v síti O2 z čísla X, neuveden majitel, z 15. 2. 2021 a negativní testy z 19. 2. 2021. Součástí správního spisu jsou i dvě ochranná opatření Ministerstva zdravotnictví z 1. a 14. 2. 2021, kde je podstatný bod I.5., který stanoví povinnost nejdříve po pěti dnech po vstupu na území ČR se na vlastní náklady podrobit PCR testu, pokud jde o návrat ze země s velmi vysokým rizikem výskytu onemocnění Covid 19. Tato povinnost neplatí podle bodu I.5. písm. h) pro držitele průkazu k trvalému pobytu, který předloží písemné lékařské potvrzení o tom, že nemá klinické příznaky onemocnění Covid, prokazatelně prodělal onemocnění Covid a o tom, že od prvního pozitivního výsledku testu neuplynulo více než 90 dní.

14. První jednání před správním orgánem bylo nařízeno na 6. 10. 2020, ale žalobce den před tím doručil rozhodnutí o pracovní neschopnosti. Další jednání bylo nařízeno na 25. a 27. 11. 2020 a dne 23. 11. 2020 žalobce doručil e-mailovou zprávu, ke které přiložil lékařské potvrzení o výsledku PCR testu, z něhož je zřejmé, že byl pozitivní. Dále bylo nařízeno jednání na 12. a 14. 1. 2021, kde byla správnímu orgánu doručena dne 11. 1. 2021 zpráva žalobce, že mu není dobře a že potřebuje odklad jednání a následně bylo doručeno správnímu orgánu rozhodnutí o jeho dočasné pracovní neschopnosti. Opět bylo správním orgánem nařízeno jednání na 16. a 18. 2. 2021, kdy byl žalobce o tomto informován písemností, která mu byla doručena fikcí 29. 1. 2021. Dne 15. 2. 2021 byla správnímu orgánu doručena e-mailová zpráva, v níž žalobce sdělil, že se nemůže na jednání dostavit, že je v povinné karanténě a nemůže to potvrdit jinak než kartou pasažéra.
15. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí připomněl, že žalobce je souběžně projednáván v jiném přestupkovém řízení, v němž předložil rozhodnutí o dočasné

pracovní neschopnosti ze dne 11. 1. 2021, k němuž byl přiložen také výsledek testu na Covid, a to ze dne 20. 1. 2021, který byl pozitivní. K výpisu telefonních hovorů správní orgán uvedl, že sám o sobě tento nic nedokládá, nelze z něj seznat, kdo telefonní číslo vlastní, kdo daný hovor uskutečnil ani co bylo jeho obsahem, ani jaké informace byly poskytnuty a kdo byl jejich adresátem. Správní orgán připomněl, že ve stejný den byl uskutečněn hovor s pracovníkem z Krajské hygienické stanice i ze strany správního orgánu, kdy v tomto případě bylo sděleno, že na osoby, které v posledních devadesáti dnech prodělaly covidové onemocnění, se karanténa nevztahuje. Správní orgán vycházel z ochranného opatření účinného od 15. 2. 2021 a dospěl k závěru, že na žalobce se nevztahovala karanténa vzhledem k tomu, že onemocnění Covid prodělal již v méně než 90 dnech předtím. Dále správní orgán konstatoval, že není povinen vyrozumívát žalobce o akceptování či neakceptování omluvy a že žalobci nic nebránilo nic v tom ověřit si osud své omluvy telefonicky či e-mailem. Žalobce svým vycestováním podle správního orgánu sám navodil situaci, ve které byl nucen si o návratu zjistit potřebné informace, a pokud v tomto směru nekonal či konal nedostatečně, nemůže tuto odpovědnost přenášet na jiné osoby. Žalobce odcestoval do Egypta až po ukončení pracovní neschopnosti, která byla platná ještě 21. 1. 2021, kdy byl pozitivní na Covid, tedy až když neměl klinické příznaky onemocnění, neboť lékař by mu jinak pracovní neschopnost neukončil. Povinnosti karantény nelze postavit na tom, že u žalobce není lékařské potvrzení, když se ani nepokusil je obstarat. Již v době, kdy žalobce do Egypta vycestoval, byla tato země zařazena do zemí s velmi vysokým výskytem onemocnění Covid 19, a proto si musel být vědom, že omezující opatření mohla být změněna, měl se o to zajímat aktivně sám. Správní orgán dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013 č. j. 9 As 90/2012 – 31, podle něhož realizace tohoto práva směřuje k řádnému projednání přestupku, jeho smyslem však není a nemůže být vytvoření obstrukčního nástroje, kterým by mohl obviněný efektivně bránit v projednání přestupku.

16. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce byl o ústních jednáních informován tím, že byl na adrese trvalého pobytu učiněn pokus o doručení. Bylo zanecháno poučení, zásilka byla připravena k vyzvednutí a dne 2. 2. 2021 vložena do schránky. V souladu s § 24 odst. 1 správního řádu se písemnost považuje za doručenou posledním dnem lhůty 10 dnů od doby, kdy byla k vyzvednutí připravena. Tímto dnem byl den 29. 1. 2021. Žalovaný vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č.j. 3 As 248/2017 – 37, podle něhož omluva obviněného z přestupku je považována za náležitou v případě splnění tří podmínek. Jednak obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Dále v omluvě musí být uveden důvod. A konečně důvod omluvy musí být doložen. Za včasnou lze považovat pouze omluvu, která byla správnímu orgánu adresována bezodkladně po zjištění překážky vylučující účast obviněného při projednání přestupku a která došla správnímu orgánu nejpozději, kdy k ní ještě před zahájením jednání mohl přihlédnout. Důležitost důvodu omluvy je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu a s ohledem na to, v jakém stádiu byla uplatněna. Doba zahájení řízení či doba do zániku odpovědnosti. A zda z ní nevyplývá obstrukční snaha působit průtahy v řízení nebo dosáhnout zániku odpovědnosti. Soukromé záležitosti mohou mít přednost před záležitostmi úředními pouze výjimečně. Nouzový stav byl vyhlášen již 5. 10. 2020 a byl postupně prodloužován. Usnesením Vlády České republiky ze dne 22. 1. 2021 byl prodloužen do 14. 2. 2021, tedy v době odletu žalobce na dovolenou do Egypta do země s velmi vysokým výskytem onemocnění Covid 19, a tento nouzový stav platil na území ČR i po návratu žalobce, tedy

13. 2. 2021. Nevznikla tak pro žalobce po návratu nepředvídatelná situace. I před odletem na dovolenou informace o vývoji epidemie tvořily podstatnou část zpravodajství. Nelze se domnívat, že by žalobce, který sám opakovaně onemocněl onemocněním Covid 19, nic nevěděl o opatřeních zamezujících šíření nemoci. Důvod omluvy není trávení dovolené, tedy soukromá záležitost, ale povinná karanténa, kterou však mohl logicky předpokládat, protože před odletem na dovolenou se měl zajímat, jaké povinnosti pro něho po návratu do ČR vyplynou. Tyto informace mohl získat z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 1. 2. 2021, které bylo účinné od 5. 2. 2021 do 14. 2. 2021. Tedy v době pobytu žalobce v Egyptě. Tím správní orgán korigoval prvostupňové rozhodnutí, které vycházelo z opatření ze dne 14. 2. 2021. Nicméně obě ochranná opatření jsou v okolnostech týkajícího se daného uplatněného důvodu omluvy totožná. Dle žalovaného měl žalobce povinnost se s tímto ochranným opatřením seznámit a dovolenou naplánovat tak, aby se mohl ústního jednání zúčastnit, protože karanténa nebyla nic nepředvídatelného. Rovněž žalovaný měl za to, že se na žalobce nevztahovala povinnost karantény dodržovat, jelikož byl pozitivní na Covid 19 v méně než devadesáti dnech před tím. Není vyloučeno, aby uznatelným důvodem omluvy bylo čerpání dovolené v zahraničí. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016 č.j. 5 As 211/2014 – 23, pokud měl žalobce zaplacenou dovolenou půl roku dopředu a je předvolán k jednání, z něhož se řádně a včas omluví, a jedná se o první omluvu ve věci, není důvodu mu nevyhovět. V tomto případě, jak vyplývá ze spisu, se jedná již o čtvrtou omluvu, přičemž z vyjádření žalobce, nebo paní L., vyplývá, že zájezd kupovala na poslední chvíli, přičemž byla zohledněna ústní jednání konaná 16. 2. a 18. 2. 2021. Je tedy evidentní, že k objednání dovolené došlo tehdy, kdy již žalobce o jednání věděl. Nijak se před dovolenou nesnažil kontaktovat správní orgán I. stupně, zvláště ne v době, kdy na území ČR platila opatření zamezující šíření nemoci Covid 19 a byl vyhlášen nouzový stav, aby jej o této skutečnosti informoval, nebo se domluvil na dalším postupu či přesunu ústního jednání. Dne 29. 1. 2021 bylo žalobci doručeno oznámení o ústním jednání a dne 6. 2. 2021 odlétal na dovolenou s plánovaným návratem 13. 2. 2021. Žalobce tedy nevyvinul bytí minimálně potřebnou součinnost ke své účasti na ústních jednáních. Omluva podle žalovaného nebyla důvodná. Byla postavena na povinné karanténě strávené po dovolené v zahraničí, tedy ve zcela soukromé záležitosti, která nebyla neodkladná. Žalobce o povinnostech po návratu do ČR měl a mohl vědět, pokud by se s ochranným opatřením seznámil již před započítáním dovolené. Při plánování dovolené tak natěsno s ústním jednáním měl vzít v úvahu dobu ponávratové karantény, pokud se domníval, že ji musí dodržovat, přičemž z ochranného opatření vyplývá, že tuto povinnost neměl. Dále správní orgán nebyl povinen žalobce vyrozumět o tom, že jeho omluvu shledal nedůvodnou, jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013 č.j. 6 As 25/2013 – 23. Správní orgán v souladu s § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky žalobce poučil, že projednání může proběhnout i bez jeho přítomnosti. K výpisu hovorů žalovaný rovněž konstatoval, že rovněž nedokládají, kdo hovor uskutečnil a s kým z pracovníků hygienické stanice bylo hovořeno a zda vůbec byla tato osoba kompetentní podávat jisté informace a jakého byly charakteru. Žalovaný uzavřel, že žalobce mohl své povinnosti po návratu na území ČR znát, měl je znát, a jeho námitka, že mu byly sděleny špatné informace pracovníky hygienické stanice, delegátkou cestovní kanceláře či policií na letišti, byla shledána nedůvodnou. K prokázání skutečnosti, že žalobce prodělal onemocnění Covid 19, postačovala listina předložená správnímu orgánu I. stupně.

17. Žalobu soud neshledal důvodnou.

18. Správní orgán prvního stupně nepochybil, když konal jednání v nepřítomnosti žalobce ve dnech 16. 2. a 18. 2. 2021, neboť je zřejmé, že žalobci byl termín jednání včas oznámen tak, aby se mu mohl přizpůsobit. Z výše uvedeného obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci bylo dne 29. 1. 2021 náhradním způsobem doručeno předvolání i s poučením o možnosti projednat věc v jeho nepřítomnosti, jestliže se včas a náležitě neomluví.
19. Žalobci je nutno přisvědčit v tvrzení, že správní orgán prvního stupně vycházel nesprávně z opatření účinného až od 15. 2. 2021, s nímž neměl žalobce možnost se během dovolené seznámit, nicméně toto pochybení bylo napraveno v odvolacím řízení, když žalovaný vycházel z dřívějšího opatření a zároveň správně zhodnotil, že pro danou věc podstatné pasáže z obou opatření jsou shodné, tudíž na posouzení případu nemohla mít vliv aplikace rozdílných opatření.
20. Žalobci soud přisvědčil také v námitce spočívající v tom, že znění bodu I.5 písm. h) opatření Ministerstva zdravotnictví z 1. 2. 2021 nelze jednoznačně vyložit tak, že se na žalobce vztahovala výjimka z povinnosti podstoupit PCR test po návratu ze zahraničí jen proto, že od jeho posledního pozitivního testu neuplynulo víc než 90 dní. Tato povinnost neplatí podle bodu I.5 písm. h) pro držitele průkazu k trvalému pobytu, který předloží písemné lékařské potvrzení o tom, že nemá klinické příznaky onemocnění covid, prokazatelně prodělal onemocnění covid a o tom, že od prvního pozitivního výsledku testu neuplynulo více než 90 dní. Z tohoto znění vyplývá, že všechny uvedené výjimky musejí být splněny současně, tedy i podmínka existence lékařského potvrzení o tom, že žalobce nemá klinické příznaky onemocnění covid 19. Za takové potvrzení nelze považovat několik týdnů, či dokonce měsíců starý pozitivní test. Muselo by se jednat o aktuální lékařské potvrzení.
21. Nelze však akceptovat tvrzení žalobce, že si takové potvrzení nemohl obstarat právě proto, že byl v karanténě. Jak správně uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce si takové potvrzení měl a mohl opatřit např. před odletem na dovolenou, neboť již v té době bylo opatření platné a účinné (od 5. 2. 2021) a žalobce tedy již tehdy musel počítat s tím, že pokud si lékařské potvrzení předem nezajistí, bude po návratu nejméně 5 dní v karanténě, tj. právě i v době, kdy bylo nařízené jednání o přestupku.
22. Z tohoto důvodu nelze akceptovat ani námitku žalobce, že byl v daném případě v dobré víře, že jeho omluva prostřednictvím emailu paní L. ze dne 15. 2. 2021, bude uznána. Žalobci nelze přiznat jednání v dobré víře, když odjížděl na dovolenou za podmínek platného právního předpisu, podle něhož po návratu se na něho na dobu jednání u správního orgánu bude vztahovat karanténa. Případnou neznalost aktuálně platného opatření, tj. právního předpisu ze strany žalobce nelze omluvit dobrou vírou. (*Ignorantia iuri non excusat*.)
23. Dle názoru soudu v daném případě bylo třeba vycházet z opatření, které bylo účinné od 5. 2. 2021. Již v této době, tedy před odjezdem na dovolenou, žalobce měl a mohl vědět, jaký je obsah tohoto platného právního předpisu - opatření, a byl povinen se jím řídit, podle něho buď přizpůsobit svoji soukromou záležitost – dovolenou, nebo alespoň již v této době svou situaci projednat se správním orgánem. Nelze akceptovat tvrzení žalobce, že se v jeho situaci nejednalo o soukromou záležitost, jíž není nařízená karanténa. V tomto případě následovala karanténa z důvodu soukromé záležitosti – dovolené a žalobce s tím musel být předem srozuměn.
24. Soud přisvědčil žalovanému v závěru, že vzhledem k množství nařízených jednání ve věci a

omluv z nich (byť předchozí omluvy se vždy týkaly zdravotního stavu žalobce a byly správním orgánem uznány) se jeví postup žalobce, spočívající v objednání dovolené narychlo tak, že na dobu ústního jednání dopadá následná karanténa, jako obstrukční jednání za účelem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek.

25. Soud rovněž neuznal žalobní námitku spočívající v tvrzení, že správní orgán byl povinen uvědomit žalobce o tom, že jeho omluva nebude akceptována. Takovou povinnost zákon správnímu orgánu nestanoví, je na správním orgánu, jak posoudí „náležitost omluvy“, tedy zda ji akceptuje či nikoli, tvrzený důvod omluvy – karanténa - je irelevantní. Žalobce se měl a mohl sám zajímat a informovat se u správního orgánu, zda jeho omluva bude uznána.
26. Vzhledem k výše uvedenému soud neprovedl pro nadbytečnost navržený důkaz výsledkem Z. L., která měla dle žalobce dne 15. 2. 2021 telefonovat na krajskou hygienickou stanici a dovědět se tak o nařízené karanténě žalobce. Jak již bylo uvedeno, s karanténou žalobce měl a mohl počítat již před dovolenou. Z tohoto důvodu je také nepodstatné zjišťování, zda Z. L. na hygienickou stanici volala a co bylo obsahem rozhovoru.
27. Žalobce se nemůže vyvinut z odpovědnosti za přestupek ani tím, že opatření byla vydávána s krátkou platností zhruba na 10 dní či 14 dní, ani že dodatečně po půl roce je toto opatření zrušeno soudem. V době, kdy bylo účinné, bylo povinností žalobce se o aktuálně platném opatření před odjezdem na dovolenou informovat a také je dodržovat. Žalobce o své naplánované dovolené neinformoval správní orgán, a tím pádem nevyvinul dostatečnou aktivitu k tomu, aby se jeho omluva mohla považovat za náležitou.
28. Soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že se jednalo o záležitost soukromou, nelze oddělit povinnou karanténu od důvodu, ke kterému k ní došlo, a to byla soukromá záležitost – dovolená v zahraničí, a již před jejím zahájením žalobce věděl, že tato karanténa může nastat a že nastane.
29. Samozřejmě se soud ztotožňuje dále s tou výkladovou sporností, že je tedy jí nutno vykládat ve
30. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. října 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

samosoudkyně